

Świat dorosły i dzieci w utworze

„Wszyscy kiedyś byliśmy dziećmi, choć niewielu z nich o tym pamięta”- tak mówi pisarz, a w swoim utworze zawiera dwa światy, dziecięcy i ludzi dorosłych, Okazuje się, że często są to światy bardzo odległe. Ludzie dorośli tylko czasami potrafią spojrzeć na świat oczami dziecka. Nie są wrażliwi, nie mają wyobraźni, nie doceniają tego, co wzniosłe i piękne. Trudne życie spowodowało, że ludzie pozbyli się cech dziecka, zupełnie zapomnieli, że kiedyś mieli wyobraźnię, byli altruistami.

Na przykładzie Króla, Próznego, Pijaka, Latarnika, Bankiera pisarz ośmiesza takie cechy dorosłych jak żądza pieniądza, głupotę, nałogi, patrzeć na świat tylko przez pryzmat korzyści materialnych. Ludzie nie mają przyjaźni i czasu na nawiązanie przyjaźni. Cechuje ich próżność, zarozumiałość. Wszystkie te cechy skupiają w sobie dorośli, których spotyka Mały Książę wędrując po planetach.

Dzieci z kolei nie interesują się sprawami materialnymi, są ciekawi świata, potrafią dostrzec piękno i się nim zachwycić. Dzieci szukają przyjaźni, mają niechęć do rządzenia i rozkazywania. Poza tym cechuje ich wyobraźnia, fantazja i dociekliwość.

Mały Książę skupia w sobie obie te postawy. Jest otwarty, ciekawy świata, uczy się wszystkiego, zadaje napotkanym osobom wiele szczegółowych pytań, szuka przyjaźni, miłości – to ma z dziecka. Ale tak jak dorosły mężczyzna jest już gotowy do miłości i odpowiedzialności. Uczył się tego podczas swojej wędrówki. Zrozumiał, że jego róża jest jedyna na świecie. Jest za nią odpowiedzialny.

Przedstawicielem świata dorosłych jest pilot (to narrator i autor). Potrafił odnaleźć w sobie cechy dziecka. Rozumie Małego Księcia. Porozumieli się już podczas pierwszego spotkania, kiedy Mały Książę poprosił o narysowanie baranka, pilot narysował skrzynkę i powiedział, że baranek znajduje się w środku. MK bardzo się ucieszył. Pilot wykazał się wyobraźnią, a jej brak zarzuca się dorosłym.